

Բ Ն Զ Ն Ո Ր Ո Ն Ո Ր Ս

Մանկութենէս մինչեւ այժմ եւ ինքզինես եմ որոնած,
Բընութեան մէջ, գիրքերուն եւ անձերուն իմ սիրած,
Յիսուսին մէջ, Պուսսային, մենակեացիին՝ Նարեկայ,
Որոնցմէ մաս մ'ունեցած եմ հոգիիս մէջ ներկայ:

Գըսած եմ մերք քիչ մ'ինձմէ, իբրեւ Երազ, իբրեւ վիճ,
Իբրեւ կարօս անյագուրդ, իբրեւ Խորհուրդ ամբարիճ,
Ծիլին, ծաղկին ու ծառին, շողերուն մէջ արեւուն,
Ըմբոսացած ծովուն մէջ, հեծեծանքին մէջ հովուն:

Պիս՝ ծըլի կեանքն ինչպէս խոս ու բափի ինչպէս սաղարք,
Եւ ինքզինքն որոնէ եկող անցնող ամէն մարդ,
Քիչեր սակայն պիս՝ գըսնեն իրենց անձէն բաւական՝
Եւ քիչերն այդ պիս՝ կոչուին Շէլլի, Վերլէն կամ Գուրեան:

Հիմա նորէն կը փրցնում՝ սենեակիս մէջ դըռընփակ,
Ինչպէս ծարաւ ուղեւոր որ կ'որոնէ ջուրին ակ:
Պիսի փրցնում եւ ինքզինես այժմ եւ միճ եւ յալիսեան,
Ո՛վ գիտէ որ մը քերես գըսնեմ եւ անձըս լրման:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Մ Ա Ն Կ Ո Ւ Թ Բ Ի Ն

Համբաներէն ամայի հեզ կը դառնամ պարսասուն.
Այս մարմինովըս տխրո՞ւմ, այս հոգիովս տխու՞ր, մո՛ւր,
Ա՛լ կը դառնամ այս գիշեր կենսանորոգ ջուրերուդ...:

x

Օ՛ր, այս պահուս եւ ի՛նչքան կ'ուզեմ ըլլալ վերսին
Մանուկն այն հեզ ու խոնարհ ու հոգիով մեղմօրօր,
Որուն երէկ նայեցան մարդիկ անուշ աչերով:

x

Արդ փոքորիկն է խամրած գեղեցկութիւնն իմ բոլոր,
Կոսրած քնարն իմ քննուշ ու ձգած զայն ամայի,
Ուրիշ դուն լոկ կը լսես հառաչանքներ ամենի...:

x

Երազներուս աշխարհէն, հին իդներով խանդավառ,
Կուգամ ահա արտաբունդ ո՛վ մանկութիւնն իմ անմեղ,
Բաց նակաւսիդ վերսին դնել համբոյր մը լուսեղ...:

Երուսաղեմ, 9/7/54

Գ. ՀԻՆՏԻՎԻԶԵԱՆ